

Sylvias hellige tekster

Sylvias første tjener

Medens verden stadig var ung, gik Sylvia blandt sine elvere for at lære dem om den natur, de var en del af. Som tiden gik og elverne blev flere og flere, indså Sylvia, at hun umuligt kunne lære dem alle sine værdier alene. Hun besluttede, at kalde den første til sin tjeneste. En elverkvinde i sin bedste alder blev hendes valg. "Aleraya Nendari, jeg har udvalgt dig til at tjene mig. Du skal tale mit ord og min vilje til de, som følger mig. Du skal holde fester og ritualer i mit navn, og du skal videregive min velsignelse til mit folk. Og du skal kalde nye til min tro, således at de forstår min natur. Vil du gøre dette for mig?". Aleraya faldt på knæ for sin gudinde og sagde ydmygt, at det ville være hende en ære og glæde at tjene Sylvia fra dette øjeblik og til hendes sidste åndedræt. "Vid da, at du som min tjener skal modtage mine gaver. Vid, at du til en hver tid kan søge visdom og hjælp hos mig, og at dine bønner altid vil blive hørt. Vid, at jeg vil vise dig samme loyalitet, som du vil vise mig. Din tro tjeneste skal blive belønnet, men også dit svig vil blive straffet, hvis du skulle forråde mig. Jeg ser dig værdig til at tale mit ord, og du skal da finde andre, som kan tage hvervet efter dig. Oplær nye i min tjeneste, og deres trofasthed skal også blive din belønning. Spred min viden og lærdom fra skovene til sletterne, og lad dine efterkommere fortsætte i dit spor. Og gå nu ud i verden og gør, hvad jeg har befalet dig". Aleraya startede således sit liv i Sylvias tjeneste. Hun fortalte om Sylvias ønsker og opfordringer, og hver dag lærte hun sit folk mere om Sylvia. Med årene tog hun sin første lærling, og Sylvia var godt tilfreds med valget. I takt med at Aleraya lærte andre om Sylvia, blev hendes egen kraft stærkere og stærkere. Efter mange år, kunne Aleraya tage endnu en lærling, og hendes tidligere lærling var nu præstinde, som Aleraya selv. Alerayas tredje lærling var en mand, og først var Sylvia i tvivl om han ville kunne efterleve hendes vilje og tale hendes ord, men under Alerayas kyndige lærdom, måtte Sylvia erkende, at selv mænd kunne føre hendes sag. Med glæde så Sylvia til medens hendes præsteskab spredte sig gennem den nye verden, og hun var stolt over sine tjenere.

Det Hellige Træ

I længere tid havde Fo-Noch (misbrugets gud) tilladt sine tilbedere at drive rovdrift på Sylvias skove, og han havde sågar opfordret til det efter Sylvia havde bedt ham forbyde det. Dette var dråben, der fik bægeret til at flyve over for Sylvia, og hun gik til Fo-Noch for at konfrontere ham. "Dine tjenere prædiker om misbrug, og du selv opfordrer dine tilbedere drive rovdrift på mine skove, selv efter jeg har bedt dig stoppe. Men ej længere vil jeg lade dig gøre det! Du vil få dem til at holde inde nu – ellers gør jeg det selv!" "Du, som kalder dig skovens dronning og siger ingen er tættere knyttet til naturen end dig, kræver nu at mine folk skal holde inde. Men jeg ser ingen svaghed i dig, jeg ser på ingen måde, at hvad mine folk har gjort, skulle have skadet dig. Hvis dit bånd med naturen er så tæt, da må du uden tvivl blive svagere, hvis skoven svækkes". "Vov ej at spotte mig! Eller jeg skal lade dig føle naturens vrede!" Et lysglimt flænsede himlen i det fjerne, og snart hørtes rumlen af torden. "Så vis mig da dit værd, Sylvia. Træd ind i et træ, som kun dine nymfer kan. Vis mig, du kan blive så stor en del af træet, at du endda kan styre dets grene og liv." Sylvia tøvede et kort øjeblik, hvorpå hun trådte hen mod et smukt blomstrende kirsebærtræ. Hun så på Fo-Noch, der stod med sit sædvanlige veltfredse og lumske smil, og vendte sig derpå mod træet igen. At træde ind i et træ var intet problem for hende, som var skovens gudinde, men at blive ét med det i sådan en grad, at hun ville opnå fuld kontrol over det, havde hun endnu ikke forsøgt sig med. Hun trådte ind i træet og lod det omslutte sig, hvorpå hun med sindet søgte længere ind i træet for at overtale det til at

gøre hendes vilje. Uden for var Fo-Noch i gang med, at føre sine egne planer ud i livet. Stille, men sikkert viklede han en magisk tråd om kirsebærtræet. Denne magiske tråd skulle sikre, at hun ikke ville kunne træde ud af træet igen, og dermed ville Fo-Noch aldrig igen behøve at stå til ansvar over for hende, når han lod sine folk tage alt fra Sylvias skove. Nu var Sylvia blevet ét med træet i så stor en grad, at hun kunne høre og fornemme, hvad der foregik udenfor, og det gik op for hende, hvad Fo-Noch var i færd med. Hun lod træets rødder rejse sig fra jorden og gribe fat om Fo-Noch, der ikke nåede at flygte, medens han havde chancen. Snart var han viklet så meget ind i træets rødder, at han end ikke kunne dreje sit hoved. Sylvia trådte derpå ud af træet. Fo-Noch havde aldrig nået at blive færdig med at vikle den magiske tråd om træet, så den var faldet til jorden og hindrede på ingen måde Sylvia i at træde ud af træet igen. "Du tænkte nok, at din snedighed skulle redde dig, Fo-Noch! Men tro ej jeg ikke kender mine træer så godt, at jeg ikke kan opnå fuld kontrol over dem. Du kan vel blive siddende lige dér, indtil dine tilbedere har stoppet al rovdrift på mine skove!" Derpå forlod Sylvia Fo-Noch, som han sad fanget i rødderne fra det træ, han ville have gjort til hendes fængsel. Hun samlede om sig sine hjælpere og kaldte på sine præster og vogtere. Alle blev de bedt om at sende Fo-Nochs tilbedere langt væk fra deres skove, og dette blev gjort i Sylvias navn. Efter 100 dage vendte Sylvia tilbage til Fo-Noch, der sad lige så fanget i kirsebærtræets rødder, som han havde gjort, da Sylvia forlod ham. "Dine folk har nu forladt mine skove, og jeg vil sætte dig fri. Vov ej at behandle mine skove sådan igen, for det vil vække min vrede, og jeg har bevist, at end ikke din snuhed kan holde mig fanget!" Sylvia lod kirsebærtræet sætte Fo-Noch fri, og da han var borte, takkede hun træet for dets hjælp. Ikke nok med det havde ladet hende tage styringen, det havde også holdt Fo-Noch fanget i den tid, hun havde været borte. Da spredte hun ordet til sine tjenere, at kirsebærtræet var hendes hellige træ, og at det derfor skulle beskyttes og vogtes.

Og således har Kirsebærtræet været helligt siden.

Skabelsen af De Hellige Skove

Som skovens mægtige gudinde og skovelvernes beskytter, har Sylvia til alle tider givet skovelverne hjælpemidler til at beskytte skovene og dens beboere. Hendes præster og vogtere har med de kræfter, hun har tildelt dem, gjort dette. Men som de andre racer spredte sig, så Sylvia hvordan hendes kære elvere måtte afgive flere skove til både mennesker og orker til trods for deres ihærdige forsøg på at beskytte skovene. Skovelverne kaldte på hende, de bad om hendes hjælp, og hun svarede sine børn. "I fred I skal leve i mine Skove. Tre Skove i fred I skal have. Tre hellige Skove er min Gave til jer." Sylvia valgte tre mægtige skove, som hun velsignede med sin beskyttelse. Ej længere følte alle sig velkomne i skovene. Kun skovelverne og stærkt Sylvia-troende kunne betræde disse hellige og velsignede steder. Ingen mennesker eller orker vovede længere at fælde træer i skovene, og skovelverne havde endelig steder, de kunne være i absolut fred for de andre racer. Den første skov Sylvia velsignede var Endala. Skoven var den mindste af de skove, Sylvia velsignede. Den anden skov Sylvia velsignede var Seraya, den største skov af dem alle. Den sidste velsignede skov var Amára. Et halvt årtusind passerede, og Sylvias børn kaldte endnu engang på hende. Skovelverne i den lille skov Telri blev hærget af vildorker, og mange liv blev tabt. Sylvia så hvordan hendes tro elvere måtte give deres liv for at beskytte deres hjem. Hun forbarmede sig over elverne, og velsignede skoven Telri med en kraftig velsignelse, som kunne holde orkerne ude. Skovelverne var uendeligt taknemlige, og siden da har alle beboerne med stor glæde holdt Sylvias tempel smukt og rent. Flere hundrede år efter led Sylvias elvere i skoven Mirila under vildorkerne. De ofrede og bad

til Sylvia, og hun kastede sin velsignelse over denne skov. Men som sortelvere og mennesker slog sig ned i området, svækkedes velsignelsen. Al dens kraft blev samlet, og det uigennemtrængeligt skjold blev skabt om en lille del af skoven. Denne velsignelse var langt anderledes end de andre Sylvia havde kastet på sine skove. Den var afhængig af hellige krystaller, som besad stor kraft. Dette gjorde velsignelsen langt kraftigere, men gav den også en stor svaghed. Krystallen, som besad selve velsignelsen, kaldtes Skovens Hjerte, og det skete en dag, at den forsvandt fra Mirila. Den blev dog genfundet og skjoldet genskabt. Derefter blev Skovens Hjerte gjort ét med ét af skovens træer. Kun få udvalgte kender dette træ, da krystallen aldrig må findes.

Nymfernes skabelse

Sylvia så på verden, da den var ny, og hun savnede flere af skovens væsener. Hun havde sine elskede skovelve, men hun savnede nogle væsener, som var nærmere skoven. Som hun gik tur i sine skove, følte hun inspirationen komme, og hun skabte foran sig et kvindeligt væsen. Det lignede først en kvindelig elver, men da hun gav det hud som træernes bark, blev det straks anderledes at se på. Hun bragte sin skabelse til et træ, og gennem træets livskraft, gav hun det liv. Denne første trænymfe var nu bundet til dets fødetræ og ville kun leve så længe, træet stod. Sylvia var godt tilfreds med denne skabning så tæt knyttet til naturen, og hun fortsatte med at skabe trænymfer. Hen mod aften lagde Sylvia mærke til brisen, som stille kærtegnede hendes ansigt. Hun kom til at tænke på, hvor meget hun holdt af vinden. Om det var den kraftige stormvind eller kun en blid brise, så elskede hun den. Endnu engang følte hun sig inspireret, og hun begyndte straks at skabe igen. Dette kvindelige væsen blev yndefuldt og let som vinden, og lige som trænymfen, lod hun det hente sin livskraft fra en del af naturen – denne gang selve vinden. Hun så på luftnymfen og var godt tilfreds med sit skaberværk, hvorpå hun fortsatte med at skabe flere. Næste dag gik Sylvia igen tur i naturen – denne gang besøgte hun de store enge og heder. I horisonten så hun en røgsøjle rejse sig, og da hun kom nærmere, så hun hvordan heden brændte. Hun vidste, hvordan dette ville sikre at heden forblev og ikke groede til med træer og buske, og hun stod da og betragtede ilden. Fascineret af ilden begyndte hun at skabe, og endnu et kvindeligt væsen tog form. I stedet for at binde det til vinden eller træerne, bandt hun dette til ilden, og den første ildnymfe blev skabt. Sylvia fortsatte med at skabe, som hun gik forbi ilden, og flere ildnymfer kom til live. Hun kom da til et sted, hvor ilden ikke kunne komme længere, da der løb en bred og livlig flod forbi. Sylvia så ned i det klare vand og lyttede til den rislende lyd, som var musik for hendes ører. Atter engang begyndte hun og skabe, og atter var det et kvindeligt væsen, som blev til. Hun lagde den livløse krop ned i floden, og den blev bragt til live. Sådan fortsatte hun ved utallige floder og kilder indtil hun havde skabt mange vandnymfer. Tilfreds med nu at have skabt disse fire typer af nymfer, som alle var tættere bundet til naturen end skovelve, samlede Sylvia dem omkring sig, hvor hun lærte dem at feste og glædes. Sylvia og nymferne festede indtil fuldmånen kom, og Sylvia sendte dem tilbage til deres retmæssige bosteder i naturen.

Skabelsen af satyrerne

Sylvia havde overtalt Zandara til at feste med hende og hendes nymfer i skoven for at fejre livet og naturen. De sang og de dansede, og skoven fyldtes af glæde og lykke, men stadig mente Zandara, at der manglede noget. Sylvias nymfer sang smukke viser, men stadig manglede der noget – der manglede musik. Sylvia begyndte at skabe, men Zandara mente nu, at hun bedre ville kunne skabe et væsen der levede og åndede for musik, fest og dans. Ingen af de to guder ville overgive skabelsen

af disse væsener til den anden, og deres uenigheder resulterede i et væsen med ben og underkrop som en ged, men med overkrop og hoved som en elver. Væsenet deltog straks i festlighederne, og inden hverken Sylvia eller Zandara vidste af det, havde det skabt en helt speciel fløjte af udhulet træ. Snart flød de smukkeste toner ud i skoven, og der fandtes ingen tvivl hos de to gudinder om, at deres fælles skaberværk var perfekt. Derpå begyndte de at skabe flere af samme slags. Stemningen steg og festen blev fyldt med endnu mere glæde. Men pludselig blev gudinderne afbrudt i deres skaberværk, da der var opstået tumult mellem nymferne og de ny skabte væsner. Dødelige var kommet til, og disse var forfærdede over de nye væseners sære udseende. Væsnerne gik stille og roligt hen mod de dødelige, og gudinderne glædede sig over hvor megen godhed, de havde fået i deres væsner. "Dette er en glædens fest, hvor vi hylder livet og naturen, og I bør ikke komme her og ødelægge stemningen. Hvis gudinderne tillader det, skal alle være velkommen til at feste med os. Vi spiller gerne sange for dem, hvis det kan løfte deres humør." Straks fik Sylvia en ide, som hun delte med Zandara. De skulle velsigne disse nye væsener med en særlig evne. Deres musik skulle kunne sprede ro og glæde til andre, og dermed skulle ingen kunne nænne at gøre dem ondt. Sammen sendte de deres velsignelse af sted, og da de spillede på deres fløjter, blev de dødelige snart venligtsindede og sluttede sig til festen. Efter ni dage sluttede festen, og Sylvia og Zandara var godt tilfredse, som de så på deres skabninger. Derpå gik det op for dem, at de endnu ikke havde navngivet disse væsener. Sylvia syntes, de skulle kalde dem satyrer, men Zandara mente at faun var et langt bedre navn. De blev da enige om, at spørge væsenerne selv, men disse fandt begge navne gode og brugte gerne det ene lige så vel som det andet.

Sylvia og De Hvide Dyr

Længe før Talansar blev samlet til et rige, havde Sylvia tretten vogtere til at tjene sig. De havde igennem deres tusindårige lange liv tjent hende godt, og Sylvia havde givet dem alle evnen til at forvandle sig til et dyr. En kunne forvandle sig til en bjørn, en anden til en ulv, en 3 til en høg, den 4 til en kronhjort, den 5 til et eger, den 6 til en ørn, den 7 til en ravn, den 8 til en hest, den 9 til en kat, den 10 til elg, den 11 til en ræv, en 12 til en ugle og den 13 til en odder. Disse tretten vogtere befandt sig spredt i verdenen, hvor de vogtede Sylvias helligdomme. Men de tjente også Sylvia på anden måde. Det skete tit, at Sylvia sendte dem til nogle skovelvare, som havde brug for hjælp. Lige meget hvilke opgaver Sylvia havde til sine vogtere, udførte de dem uden spørgsmål. Lykkedes de ikke første gang, prøvede de igen og igen, indtil de havde fuldført Sylvias ord. Efter næsten to årtusinders tro tjenester, måtte én af Sylvias 13 vogtere forlade livet. Sylvia kaldte den dødes sjæl til sig og sagde: "Din tjeneste har været lang og tro. En sådan trofasthed belønner jeg, da den er svær at finde. Derfor har jeg også et valg at stille dig. Du er hermed fri af min tjeneste, men ønsker du at fortsætte, vil jeg sende dig tilbage i din dyreform til at vejlede mine tilbedere og tjenere." Vogteren overvejede Sylvias tilbud grundigt og besluttede så at tage det. Som Sylvia havde sagt, gav hun vogteren livet tilbage i sin dyreform, der var et eger. Men for at vise, at dette eger ikke var et hvilket som helst eger, men en af Sylvias tjenere, lod hun dets pels være hvid som vintersneen. Da tiden kom for de tolv andre vogtere og de skulle forlade livet, gav Sylvia dem samme tilbud, og hver og én af dem tog imod hendes tilbud. De tog deres dyreform, og alle som en blev de hvide som den hvideste sne. De Hvide Dyr er Sylvias tro tjenere, som lever videre for at oplære nye til at tjene Sylvia. De leder og hjælper Sylvia tro, og al jagt på disse hellige dyr er strengt forbudt. Enhver, som dræber et af disse dyr, er fredløs blandt alle Sylvias tro folk og skal ikke forvente at overleve længe.

Sylvias straf

Mange mennesker havde gennem tiden bosat sig i Sylvias skove, og langt de fleste, behandlede skovene med samme respekt, som skovelverne. De havde sluttet sig til Sylvias tro, og hendes skovelverpræster kom og underviste dem. Med tiden skete det dog, at en stamme, der kaldte sig Largors Børn, begyndte at afvige fra Sylvias tro. I stedet for at ære og værdsætte Sylvia, begyndte de at tilbede ånderne, ligesom orkerne. Sylvia vidste, at hun ikke kunne forbyde dem det, men hun var på ingen måde glad for den udviklingen. Hun sendte en af sine dygtigste elviske præster, Jeas Arirali, til Largors Børn. Jeas havde med sig sin lærling Ethila Tae samt to af Sylvias vogtere ved navn Diana Sentileera og Mira Anthill. Disse prædikede om Sylvia og viste Largors Børn hendes velsignelser og gaver. De fortalte om Sylvias rolle i naturens kredsløb, og at der uden hende ikke ville komme blade på træerne om foråret. Men lige lidt nyttede det. Largors Børn var fast besluttede på, at ånderne, som de mente blev ledet af skovånden Rasgila, var deres sande guder. Sylvias tjenere gav dog ikke op. De fortsatte med at prædike Sylvias lære til Largors Børn, som dog ikke ville lytte. De tilbad mere og mere ånderne og Rasgila, og til sidst forbød de Sylvias tjenere at prædike Sylvias ord, for det havde Rasgila sagt mente de. Sylvia talte til sine tjenere og sagde, at disse mennesker var håbløse, og at hendes tjenere var frie til at forlade stedet. Men Jeas var ikke villig til at give op så let, og både hans lærling og de to vogtere støttede dette. Mod hvad Largors Børn havde ventet blev Sylvias tjenere hos dem. Largors Børn havde forbudt dem at prædike om Sylvia, men Jeas og hans følge blev ved. De fortsatte med at tale Sylvias ord. Det skulle blive deres undergang. I ly af natten sneg nogle af stammens krigere sig ind på de sovende skovelvere, og skar koldblodigt halsen over på dem. Sylvia var ude af sig selv, da hun så det. Fire af hendes mest tro og dygtige tjenere var brutalt blevet myrdet! Hun tøvede ikke et eneste øjeblik med at kaste sin forbandelse over den del af skoven, hvor Largors Børn boede. Den følgende tid vendte jægerne fra stammen tomhændede tilbage. Ingen dyr gik længere i deres fælder – faktisk kunne de ikke finde et eneste forholdsvis nyt spor fra skovens dyr. End ikke fuglesang kunne de hører længere. Da sendte stammen folk ud for at plukke bær og spiselige blade, og samle rødder og svampe. Men de kom også tilbage uden noget. De fortalte, at hver eneste busk, som burde have bær, ikke havde et eneste. Hvert eneste træ, som normalt bar spiselige blade, stod uden ét eneste blad. Selvom det var højsæson for svampe, kunne de kun finde giftige svampe i skoven. Og hver eneste plante, som havde rødder, der var spiselige, var væk. Gang på gang søgte stammens folk efter mad i skoven, men der var intet at finde. Stille begyndte deres forråd at slippe op. De vendte sig til deres ånder, men i stedet var det Sylvia, der svarede. "Skovens gudinde har taget føden fra jer. Vender I jer til hende, vil hun give jer føden tilbage. I kan rejse herfra og til andre skove, men heller ikke der vil I finde mad. Det er straffen, skovens gudinde lægger på jer, for at have dræbt hendes tjenere." Largors Børn var splittede. Nogle af stammens folk mente, at det var på tide de gav Sylvia den respekt, hun fortjente, medens andre mente, at Sylvia ingen magt havde over skoven, og at det var ånderne, som de havde gjort vrede. Dette resulterede i, at nogle rejste fra stammen til skovelvernes land, hvor de søgte tilgivelse i Sylvias templer, hvilken Sylvia gav dem. Resten af stammen blev stædigt i skoven og ofrede til ånderne, men lige lidt hjalp det. Snart begyndte de at ofre og spise hinanden. De stædige, som mente ånderne var større end Sylvia, måtte alle lægge sig til at dø i skoven på den ene eller den anden måde.

Sylvias tempel

Mange mennesker tilbødte Sylvia i skovene og de ønskede at takke og ære hende. Det blev derfor besluttet, at der skulle opføres et tempel til hende, som verden aldrig havde set magen til før. Der blev sendt folk til skovelterne, hvor man studerede deres templer til Sylvia og deres arkitektur. Derefter satte menneskenes arkitekter sig ned og begyndte at tegne et prægtigt tempel. Det blev større end noget andet tempel, man havde set bygget til Sylvia. Det skulle have de smukkeste udsiklinger i træ, mægtige stensøjler til at holde taget og et alter af det fineste marmor. Menneskerne begyndte straks byggeriet i en lille lysning, man havde udset sig til stedet. Man begyndte at fælde træerne omkring lysningen, da der både manglede plads til det mægtige tempel, og der skulle bruges træ til konstruktionen. Det var dog ikke alt det fældede træ, som man mente var godt nok til Sylvias tempel, som skulle bygges af det bedste af det bedste. Med årene blev den lille lysning til et stort område, og Sylvias tempel voksede sig stort og smukt. Da det 19 år efter stod færdigt, kunne ingen nægte, at der ikke fandtes så prægtigt et tempel noget andet sted. Men da templet skulle indvies, kunne de to menneskelige præstinder ikke få kontakt til Sylvia. Lige meget hvor længe de mediterede eller hvor meget de anstrengte sig, kunne de ikke nå hende. Man sendte bud til elvernes skove og bad dem sende en af Sylvias tjenere for at hjælpe med at forstå, hvad der var sket. En af Sylvias præster ankom til det mægtige tempel og talte med de to menneskelige præstinder. "I har i sandhed bygget et prægtigt og stort tempel til Sylvia. Jeg har aldrig set noget lignende. Men jeg må bedrøve jer med, at jeg tydeligt ser hvorfor, Sylvia har forladt jer. Se på det, I har bygget. Et mægtigt tempel, som skoven har måttet vige for. Jeg ser tydeligt, at træet brugt til dette tempel er ældgammelt, og jeg erkender, at det er noget af det bedste og fineste træ, jeg nogensinde har set. Men det kan ikke alt sammen være kommet fra denne lysning. Sylvia er skovens gudinde. Hun elsker sine træer levende, og hendes tempel er den store natur. I har fjernet naturen til fordel for noget, I har konstrueret. Men det var Sylvias egen skov, der var jeres sande tempel. I ønsket om at skabe det bedste til Sylvias ære, glemte I, hvad Sylvia i sandhed står for. I har bygget et tempel en gud værdig, men I har også bygget et tempel, som bringer Sylvia sorg. Jeg vil råde jer til at give templet til en gud, som ønsker det, og selv søge ind i skoven efter Sylvia. Måske kan I stadig finde hende og tjene hende." De to præstinder måtte erkende, at det, elveren sagde, var sandt. Nok havde de bygget et smukt tempel, men det var ikke et tempel, som Sylvia ønskede. De forlod templet for at genfinde Sylvia, men den distance de havde skabt til hende, nåede de aldrig at fjerne igen i deres korte liv.

Sylvias gave

Vinteren lå tungt og skovelterne i Telmara levede nu kun af deres forråd. Uheldigt for dem havde mennesker været på rejse i skoven, og de havde måttet dele deres mad med dem. Skovens bær og frugter havde været sparsomme dette år, og nu var forrådet begyndt at slippe op. Sneen lå for højt til nogen form for jagt, og det ville heller ikke være muligt at lede efter spiselige rødder i skoven. Derfor vendte Sylvias præster sig til deres gudinde og bad om hjælp: "Højtærede Sylvia. Tilgiv vi forstyrrer din vinterhvile, men vi søger din hjælp. Vi, dine børn, kan umuligt klare vinteren meget længere. Vort forråd er næsten sluppet op, og sneen ligger stadig højt. Vi kan hverken samle føde eller jage. Vi kan ikke komme gennem sneen til andre byer og bede om hjælp der. Vi er fanget af sneen uden føde. Mægtige Sylvia, vi har dig været tro hele året og har beskyttet og værdsat din skov, som du byder os at gøre. Men vor gæstfrihed og venlighed har bragt os i denne uheldige situation. Vi beder dig inderligt – hjælp os." Præsterne fik intet svar fra Sylvia, men følte dog, at hun

havde hørt dem. Elverne kunne ikke gøre andet end at vente. Dagen gik og natten fulgte, og intet skete. Men da solen stod op næste dag og elverne så småt begyndte at vågne, hørte de noget i skoven. Snart kunne de se noget bevæge sig med besvær gennem sneen. Jægerne kunne hurtigt fortælle, at der var tale om tre rådyr. Beboerne i skoven blev sendt inden døre, således kun Sylvias få tjenere og jægerne var ude. De forholdt sig helt roligt, og de tre rådyr fortsatte med at komme nærmere. Da de næsten var helt henne ved nogle af husene, slog jægerne til. Et par hurtige pile blev sendt af sted, og alle ramte de plet. Uden smerte blev dyrene dræbt. Straks blev der røre i elverbyen i skoven. Sylvia havde sendt dem mad, og den skulle ikke gå til spilde. Den aften kunne skovelfverne gå mætte i seng vel vidende, at der var saltet og røget kød til flere dage. Skindene fra dyrene gav man til Sylvias tempel som tak til Sylvia for denne gave.

Den store krig

Den spæde nye verden havde lidt under mange krige og da Sylvia så hvordan sortelverne førte krig mod hendes kære skovelfvere, besluttede hun, at det måtte stoppes. Hun lagde en mægtig mur af lys omkring elvernes skove. Denne glitrende og bølgende mur af lys hverken bøjede eller gav efter for sortelvernes angreb – lige meget hvor voldsomme de end var. Muren gjorde ikke nogen skade mod sortelverne. Den var simpelthen bare i vejen og adskilte dem. Årene gik og Sylvias lysmur bestod, men den skabte dog ikke fred i verden, som Sylvia havde håbet. Overalt i verden kom de andre guders skabninger til, og der opstod krige mellem dem. Men elverne kunne leve i fred og Sylvia glædede sig over, hvad hendes folk lærte af hende. Hun lærte dem om skrivekunsten og magien, og elvernes riger blomstrede. Stadig holdt man dog øje med sortelverne på den anden side.

Karne, som var sortelvernes beskytter, var alt andet end tilfreds med Sylvias mur af lys, og han pressede konstant sine sortelvere til at bygge nye ting i håbet om at bryde gennem muren. Men det blev Gral-Ku og Nu-Karns orker og trolde der brød gennem Sylvias gyldne mur. Da strømmede orkerne ind og hærgede skovelfvernes rige og brændte Sylvias skove. Elvernes byer faldt, og de led store tab trods Sylvias utallige og stærke velsignelser. Der var for mange orker til, de havde en chance. Efter et stort nederlag, samlede elverne alle deres krigere, og Sylvia sendte hver og en af sine tjenere og hjælpere af sted. Endda hendes nymfer og satyrer blev sendt med for at redde elverne mod disse modbydelige orker. Sylvia personligt fik revet orkerne ud af deres blodrus og Eniona, som var kommet for at hjælpe hende, fik dem vendt mod hinanden, og elverne rykkede frem. Men bedst som det så lyst ud for elverne, sendte Karne sine sortelvere over elvernes grænser og angreb dem. Sylvia så hvordan alle skovens skabninger tappert forsøgte at beskytte hendes skov og hun så på de mange faldne som lå på jorden og hun besluttede, at nu måtte hendes og Karnes krig stoppe

Sylvia trådte frem og bød skovens forsvar i sikkerhed bag sig. Karne håned hende, da hun ikke var kriger og han derfor ikke så hende som nogen hindring. Men Karnes hovmod sendte ham direkte i Sylvias fælde, og snart var han lammet. Han kæmpede af al magt for at komme fri af magien, men lige lidt nyttede det. Sylvia trådte hen til ham, rørte ham let på kinden og sagde: "Det er på tide, vi overlader verden til de dødelige." I samme øjeblik forsvandt de, og slaget mellem elverne og sortelverne ophørte.

Sylvias hjælpere

Som alle guderne, har Sylvia også sine hjælpere, som hun kan sende, hvis det skulle blive nødvendigt. Hun har fem hjælpere, fem naturånder, som hver besidder deres egne kræfter forbundet med den natur, de nu engang selv er knyttet til. Sylvias naturånder skal ikke forveksles med Gral-Ku's ånder, da Sylvias er langt stærkere og klogere.

Skovånden Silandra er en af de naturånder, som er i Sylvias tjeneste. Hun er den del af Sylvia, som er bundet til skoven. Skoven er hendes hjem og det område, hun hjælper Sylvia med. Det er også hende, der passer og plejer Sylvias eget og hellige kirsebærtræ.

Så er der **sletteånden Rheanna**, der vogter over de store åbne sletter og enge. Al det åbne land er hendes, og det er her hun tjener Sylvia. Hun sørger for brænde, så heder og sletter forsat kan blive bevaret.

Havånden Kililas er endnu en af Sylvias hjælpere. Havet er hans hjem, og alt saltvand er hans domæne – om det er det åbne hav eller saltvandssøer, så er det her, han tjener Sylvia på hvilken måde der end må være brug for. Lignende er så **Neyria**, Kililas' søster, der til forskel for sin broder hører til i det ferske vand. Fra de rolige søer til de små rislende bække til de store brusende floder – disse er Neyrias steder, og de flyder som Sylvia byder hende det.

Sidst, men ikke mindst, er der **vindånden Tharedan**, som sender Sylvias stemme med vindene. Han styrer den lette brise og betvinger den vilde storm, som Sylvia ønsker han gør det, og han holder altid et vågent øje med verden for sin gudinde.

Den tabte gudinde

Da guderne blev skabt, blev også Eniona skabt. Hende og Sylvia var søskende. Dengang var Sylvia og hende meget ens. Den eneste forskel var, at Eniona ikke fik noget der kun var hendes. Da Sylvia fik skovelverne som sine, var Eniona ikke tilfreds, for hun fik ikke et folk som var hendes, eller noget hun herskede over. Hun brugte meget tid sammen med de forskellige guder. Men stadig havde hun ikke noget som var hendes, eller noget som var hendes formål. Til sidst begyndte hun i stedet, at lærte de andre racer, ting som hun mente ville bringe dem fremgang. Hun lærte dem at stræbe efter storhed og andre nyttige ting. Hun bragte dem noget af den hemmelige viden, som Sylvia ellers mente kun var forbeholdt elverne, og sådan blev de andre racer mere og mere fremtrædende. Selv om det bragte hende meget glæde, ønskede hun sig stadig noget som kun var hendes. Hende og Sylvia gled fra hinanden, fordi de havde nok i hver sit og fordi Sylvia sjældent havde brug for hendes evner.

Men der var en anden, som ønskede del i hendes evner, og det var Karne. Nok var hans sortelvere dygtige krigere, men de havde ikke lært sig listigheden, som skovelverne mestrede. Han gik derfor til Eniona og sagde: "Eniona, du som har studeret med Zelkor og har så megen viden, jeg bøjer mig for dig. Du har lært de andre racer at overleve, men alligevel har du ikke et dødeligt folk at vogte over som er dit. De andre guder ser forbi din visdom og dygtighed, men ej jeg. Mit folk – mine sortelvere – kan jeg ikke lære listighedens kunst. Eniona, jeg tilbyder dig at vogte mit folk sammen med mig, hvis du til gengæld vil dele din visdom med dem." Eniona var ikke dum og brød sig ikke om Karne fordi han hadede hendes søster. Hun så let konsekvensen af det, Karne bad hende om. Hvis hun hjalp Karne, ville hun vende Sylvia ryggen, og de lyse guder ville ikke længere regne hende som en af deres. Karnes tilbud var ikke andet end hun skulle hjælpe ham. Hun ville ikke få sit eget folk, men alligevel ville hun få mere end Sylvia tilbød. "Karne, Sylvias ærkefjende, du byder mig at vende mine

egne ryggen for en andel i dit folk? Enhver anden gud vil tilbyde mig det samme for at lære sit folk mine hemmeligheder. Jeg ser ingen grund til at være din hjælper. " Og derpå forlod Eniona Karne. Men Karne var ikke parat til at give op, for han vidste, at Eniona havde ønsket sig lyset, som var blevet givet til Zandara. Og han kom da på at tilbyde Eniona noget, som ingen anden gud havde del i. Han tog hende med under jorden til de underjordiske huler, hvor mørket herskede. "Se her, Eniona. Her når Zandaras lys ikke ned. Her hersker mørket. Men tænk engang, ingen gud hersker over mørket. Dette tilbyder jeg dig. Alt det, som ikke er Zandaras, det tilbyder jeg dig. Jeg tilbyder dig kendetegnet på mit folk. Du skal blive nattens dronning, hvis du hjælper mig. " Eniona ønskede sig brændende natten og mørket. Så ville hun have noget som kun var hendes. Hun ville kunne kaste mørke over Zandaras lys, som hun i hemmelighed altid havde misundt, og dermed vise alle, at nu havde hun noget som var lige så stort som de andres. Men til dette behøvede hun ikke Karnes hjælp, så hun gik til Sylvia i stedet. "Kære Sylvia, har du opdaget, at ingen gud hersker over mørket. Jeg ved, at Karne har opdaget det og at han ønsker at tage mørket som sit. Men min kære, dette ønsker vi ikke, gør vi? Selvfølgelig ikke. Men hvis jeg tager mørket, da har du både lys og mørke, som dine allierede. Vil du give mig din tilladelse til at tage mørket? " Sylvia så ind i hendes klare øjne. Hun frygtede, at Eniona ville forfalde til mørket, men hun vidste også, at Karne ville blive stærkere med mørket på sin side. Sylvia havde intet kendskab til Enionas jalousi over for Zandara lys, og dermed gav hun sin tilladelse til, at Eniona gjorde krav på mørket. Med hjælp fra de andre guder fik hun magten over mørket, og den blev hendes. Da gik hun til Karne. "Karne, jeg takker dig. Du viste mig, at mørket kunne blive mit, og nu har jeg fået det. Hvis du ønsker min hjælp, da tilbyd mig noget, som jeg ikke kan få på egen hånd. " Som tiden gik, blev Eniona mere og mere egoistisk, og hun brugte mørket mod Zandara. Sylvia indså, at hun havde mistet Eniona til de mørke guder. Da Eniona tog sortelver navnet Naliss'ra og lærte Karnes sortelveres listigheden, syntes alt håb ude i Sylvias øjne. Alligevel har hun aldrig kunne nænne at tage mørket fra Naliss'ra, og de to gudinder undgår hinanden. Sylvias had til Karne blev kun større, da hun fandt ud af, at det var Karne, som fik Eniona til at ønske sig mørket, og dermed giver hun ham skylden for tabet af hendes søster.